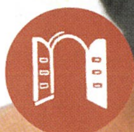
PORTAL OBERT

ANY XX - NÚM. 76 - MARÇ DE 2003 - REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

SENYOR QUÈ VOLEU QUE FACI?



CONTINGUT

VÍDEO DEL SEMINARI

PORTAL OBERT

Març de 2003. Num. 76

Director:
Mn. Manuel Coronado Portillo
Consell de redacció:
Xavier Blanco Castro
Simó-Pere Osorio López
Antonio Fernàndez García
Bruno Bérchez Cagigal
Sergio Notó Ruiz
Fotografia:
Sergi Notó Ruiz
Maquetació:
Bruno Bérchez Cagigal

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
c/ Diputació, 231
08007 BARCELONA
Tel.: 93 454 16 00 - Fax: 93 454 90 12
http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm
Correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es
Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86



SENYOR, QUÈ VOLEU QUE FACI?

Exhortació pastoral del Cardenal Ricard M. Carles amb motiu del Dia del Seminari

16 de març de 2003

Estimats diocesans:

La campanya del Dia del Seminari no és qüestió d'un sol dia, encara que en aquesta jornada s'intensifiquin les activitats. Una campanya pretén crear un clima i un ambient a favor d'una causa, fonamentar-ne les motivacions i oferir unes pistes d'actuació.

El primer que es vol amb aquesta campanya és que tots els catòlics donin suport al Seminari Diocesà com la institució que la Diòcesi té per a formar els preveres que l'han de servir, així com a l'equip de formadors que ajuda el bisbe en la responsabilitat de discernir els processos vocacionals i formar els candidats al ministeri presbiteral.

Els altres objectius de la campanya a favor del Seminari són la pregària per les vocacions sacerdotals, perquè adolescents i joves puguin escoltar la crida de Jesucrist, i el suport econòmic al Seminari, perquè pugui oferir als futurs preveres una bona preparació.

Sembradors d'esperança

El papa Joan Pau II deia als joves el passat juliol a Toronto (Canadà): *«No deixeu que mori aquesta esperança! Jugueu-vos la vida per ella! No som la suma de les nostres debilitats i fracassos, sinó la suma de l'amor que el Pare té per nosaltres i de la nostra capacitat real de convertir-nos en imatge del seu Fill»*

Precisament, el cartell motivador de la campanya d'aquest any ens presenta un jove que, en aquesta trobada juvenil amb el Papa, reflexiona, prega, interioritza el moment que està vivint i sembla preguntar-se: ***Senyor, què vols que faci?***

Signes de comunió i servidors de la pau

Quan ressonen els tambors de guerra i la violència es desferma pertot arreu, no ens podem deixar vèncer pel pessimisme en veure tantes situacions d'injustícia. Tot i que sense tantes estridències, hi ha moltes altres realitats d'amor, generositat i sacrifici que afloren al voltant nostre, fent present el Regne de Déu. Estic convençut que el Senyor continua cridant els joves que vulguin oferir Jesucrist, l'Anyell que lleva el pecat del món, a tants fills i filles de Déu que necessiten veure i experimentar l'abraçada de la pau i reconciliació.

Cors generosos disposats a acollir com Maria la crida del Senyor en la seva vida. Braços disposats per al treball pel Regne. Mans esteses cap al germà.

Joves plens, no de dubtes, sinó de certeses

Demano a l'amo dels sembrats que beneeixi la nostra Diòcesi amb molts joves disposats a ser preveres pobres, castos i obedients pel Regne del cel, i que, estimant l'Església, esposa de Crist, i el successor de Pere, signe visible de la comunió i unitat entre els creients, continuïn el treball evangelitzador de tants bons i sants preveres de la nostra Diòcesi.

Que el Senyor concedeixi als nostres seminaristes —menors i majors— de perseverar fidelment en la vocació a què han estat cridats i que la comunitat diocesana no deixi de pregar, valorar i acompanyar espiritualment i materialment aquesta institució que és el cor de la Diòcesi.

Us beneeix amb tot l'afecte,

+ Ricard M. Card. Carles



† Ricard M. Cardenal Carles
Arquebisbe de Barcelona

CRÒNICA

Desembre 2002

El dissabte 7 de Desembre a les 22h. va tenir lloc la ja habitual Vetlla de Pregària de la Immaculada, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Fou preparada per la Delegació de Joves de la nostra diòcesi i fou presidida pel nostre Arquebisbe el Cardenal Carles; també vam comptar amb la presència del Nunci de Sa Santedat a Espanya, Mons. Monteiro, el qual va adreçar unes paraules als assistents al final de la pregària. El Cardenal Carles féu l'enviament solemne d'un grup de nois i noies, que com molts d'altres anirien a la trobada de Taizé a París del 28 de desembre a l'1 de gener.

Com és habitual, es repartí xocolata calenta i melindros a la Plaça de la Mercè i tots els presents van poder saludar-se i tenir una estona per compartir experiències i desitjar-se unes bones festes de Nadal i una bona entrada d'Any Nou.

El diumenge 15 va ser el dia mensual de recés del Seminari. Les comunitats del Sagrat Cor i de St. Josep de la Muntanya anaren a la Casa Noviciat de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor a Pallejà (Baix Llobregat); per la seva banda la comunitat de St. Josep Oriol anà a la casa d'exercicis La Immaculada de les franciscanes a Tiana (Maresme).

El dimarts 17 vam celebrar el Sagrament de la Reconciliació de manera comunitària, a la Capella del Seminari a les 19:30h. Una bona oportunitat per a reconèixer-nos de nou com a fills necessitats del perdó que ens ofereix Crist, el metge del cos i de l'ànima. Un pas més per a disposar-nos a rebre amb tota la nostra disponibilitat, el Nadal.





El Sr. Cardenal ens dirigí unes paraules en el dinar de fi de trimestre

El dijous 19 el nostre Arquebisbe, el Cardenal Ricard Maria Carles ens presidí el dinar de fi de trimestre. Ens agraí l'esforç dedicat a l'estudi i a la pregària i ens animà a tenir els ulls sempre fixos en Crist per restar fidels a Ell i a la seva Església.

Aquest mateix dia, al vespre i al Palau de la Música Catalana, una bona part dels seminaristes van anar a es-

Ensobrant el



El curs d'Introductori visita les germanes clarisses



coltar el "Messies", en versió participada. Una cita ja clàssica per tancar el trimestre i esperar amb il·lusió l'arribada del Nadal.

El divendres 20 i presidits pel nostre Rector, Mn. Prieto vam celebrar l'Eucaristia fi de trimestre. Després l'últim dinar abans de marxar a les parròquies i a les nostres cases per passar aquests dies de Nadal.


Mn Esquerda durant la xerrada

Portal Obert



de Pedralbes



Gener 2003

Vam començar l'Any Nou seminarísticament parlant, anant el dilluns 7 a Montserrat, per a fer un dia de recés, celebrar l'Eucaristia, dinar amb els monjos i sobretot posar sota els peus de Maria totes les nostres intencions i tot allò que anirà succeint en aquest 2003, que tot just començàvem.

El dijous 30 a la S.E. Catedral de Barcelona i a les 20h. presidits pel Cardenal Carles, va tenir lloc l'Escola de Pregària de Joves. Una altra oportunitat de fer una parada amb el Senyor, sobretot ara que tots els joves, o gran part d'ells estan a punt de començar la temporada d'exàmens.

L'última setmana de Gener i la primera de Febrer, han estat les dues setmanes d'exàmens de les facultats de Filosofia i Teologia on estudiem els seminaristes. Ja podeu endevinar-ho: nervis, apunts d'una habitació a una altra, llibres amunt i avall etc.

Esperem que aquests dies d'esforç donin un resultat positiu.

Febrer

El dimecres 5 a les 17h. i a la Sala del Beat Peris del nostre Seminari, vam tenir l'oportunitat d'escoltat Mn. Esquerda Bifet, que en aquesta primera setmana de febrer aprofitant que també és època d'exàmens a la Urbaniana de Roma, ve a Barcelona a impartir uns cursets a l'Institut de Teologia Espiritual.

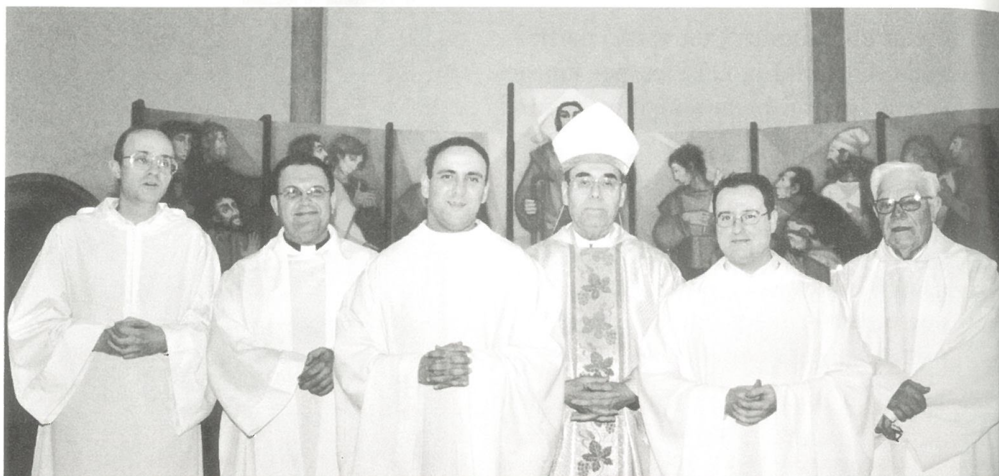
Ens parlà del document papal sobre el rosari "Rosarium Virginis Mariae", i els trets marians, espirituals i cristològics que s'hi troben. Fou una xerrada d'aproximadament una hora, en la qual queda clar que cal lle-

La coral Beat Peris ens obsequià amb nadales el dinar de fi de trimestre



gir els documents atentament per trobar-ne tota la seva riquesa, riquesa que a primer cop d'ull por passar desapercebuda. Mn. Esquerda ens ajudà amb la seva reflexió a trobar-la.

El diumenge 16 tindrem l'habitual recés mensual. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor a Valldoreix, i la comunitat de St. Josep Oriol a Caldes de Montbuí.



Els tres nous admesos als ordes sagrats, el bisbe Tena, Mn Prieto i Mn Mansilla

AGENDA

Febrer

El dimecres **dia 19** ens visitarà com cada any un **missioner del I.E.M.E**, que ens explicarà amb tota mena de detalls la seva vivència missionera en algun país americà o africà, i ens animarà a no descuidar la dimensió missionera de la nostra vocació presbiteral i en un futur del nostre viure com a ministres ordenats. Serà a les 22h. a la Sala del Beat Peris del nostre Seminari.

El **dijous 27** hi haurà l'**Escola de Pregària** de joves a la S.E. Catedral de Barcelona. Com sempre a les 20h. i presidits pel nostre Arquebisbe el Cardenal Carles.

Divendres 28 i dissabte 1 de Març la Comunitat de St. Josep Oriol aprofitarà per fer una **sortida de cap de setmana** i així gaudir d'un temps de relax i de més convivència i pregària, un cop han passat els exàmens.

Març

Dimecres dia 5, **Dimecres de Cendra** tindrem la xerrada de Quaresma del nostre Rector, **Mn. Prieto** a la Sala del Beat Peris a les 19h. A les 20h. celebrarem l'Eucaristia amb la **imposició de la cendra**, signe de la nostra fragilitat i del nostre capgirar-nos cap a Déu en començar aquest temps de preparació de la Pasqua de nostre Senyor.

Seguint amb aquesta línia de preparació de la Pasqua en el camí quaresmal, el **dimarts dia 11** a les 19:30h. a la Capella del Seminari, celebrarem comunitàriament el **Sagrament de la Reconciliació**. Tot posant la vista en el misteri pasqual de la mort i resurrecció de Jesucrist, ens hi atansarem una altra vegada per rebre el seu perdó i la seva misericòrdia.

El dissabte **dia 15** per quart any consecutiu celebrarem la **Jornada de Portes Obertes** durant tota la tarda, jornada que tindrà el seu cimal en la celebració de la **Vetlla de Pregària per les Vocacions sacerdotals** a la Capella del Seminari a les **20h**. presidits per Mn. Prieto, Rector del nostre Seminari. La Vetlla consistirà en la celebració Eucarística i una hora de pregària davant el Santíssim, amb intervencions vocacionals de companys seminaristes en etapa Diaconal, alguns del quals seran ordenats diaques el dia següent a la nostra capella.

El Diumenge 16, dia del Seminari.

El **dimarts 18** començarem a celebrar la **Solemnitat de St. Josep**, patró del Seminari amb el rés de les Primeres Vespres. A la Capella del Seminari a les 20h. I a l'endemà dia de St. Josep, dimecres 19, tindrem l'habitual **tarda cultural-esportiva** amb visites culturals per Barcelona, i el tradicional Torneig de Futbol Sala de St. Josep entre les diferents comunitats del Seminari Major i el Seminari Menor. A les 20h. celebrarem l'**Eucaristia** presidits pel nostre Arquebisbe, el **Cardenal Carles**.

El **diumenge 23** serà el dia destinat a **recés** mensual de Març. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor aniran a la Casa d'Exercicis "La Immaculada" de Tiana; i la comunitat de St. Josep Oriol a la casa de "La Sagrada Família" de Begues.

El **dijous 27**, **Escola de Pregària** a les 20h. a la Catedral de Barcelona.

Abril

Tot acabant aquest llarg trimestre i com a preparació immediata de la Pasqua, farem els **Exercicis Espirituals** del curs 2002/03, del **dijous 10 al dimecres 16**. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor a la Casa d'Espiritualitat del Miracle (Miracle-Solsonès), i la comunitat de St. Josep Oriol a la Casa d'Exercicis La Immaculada (Prats de Cerdanya-La Cerdanya).



Continuen les obres



Treballadors arreglant l'entrada





La nova reixa acabada de pintar

RECTORAT

CRÒNICA

Gener

8: Reunió de rectors i formadors de Seminaris de Catalunya.

29: Concelebració en l'Eucaristia d'inauguració de l'Any de la Mercè a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

Febrer

6: Visita a la Parròquia de Santa Maria Capellades i predicació de la festa de Santa Dorotea.

7: Felicitació de l'equip de formadors al Sr. Cardenal en la seva onomàstica, al Palau Episcopal.

AGENDA

19 i 20: Visita als estudiants de la diòcesi al Col.legi Espanyol de Roma.

Març

6: Preparació de l'Hora Santa als Homes del Sagrat Cor, a la Parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova.

8: Acta d'inauguració dels Jardins del Seminari.

12: Reunió de formadors dels Seminaris de Catalunya.

14: Acte de presentació del projecte de rehabilitació de les façanes del Seminari per part de la Generalitat, al Saló d'Actes del Seminari Conciliar.

L'ESPIRITUALITAT DE COMUNIÓ

El dia 7 de gener, com és tradició, tot el Seminari Conciliar de Barcelona vam anar a Montserrat per posar als peus de la Mare de Déu la nostra vocació i l'any que iniciem.

El matí començà a la porteria del monestir amb el retrobament amb tots els companys després de les festes de Nadal. Les abraçades, els somriures i les preguntes sobres les festes marcaren el to del retrobament. Tot seguit, vàrem anar a una gran sala on el P. Parellada, monjo de Montserrat i Rector del Santuari, ens feu una xerrada sobre "L'espiritualitat de comunió". El P. Parellada inicià la seva plàtica deixant clar que la comunió és sempre un do de l'Esperit i, com tot do, demana una resposta, una ascètica, un exercici per a viure d'una determinada manera. I també, com tot do, s'ha de demanar. La comunió està inscrita en el cor de Déu: tres Persones distintes en una eterna comunió d'amor. La comunió és un do donat a la humanitat creada a imatge i semblança de Déu. El diàleg només és possible entre els que són diferents, i Déu i l'home no són iguals. La diferència és també un do de Déu. La pluralitat i la diversitat són característiques dels dons de Déu.

En acabat, ens dirigírem a la Basílica on participàrem a l'Eucaristia conventual, on concelebraren el Sr. Rector del Seminari, Mn. Prieto, i tots els formadors, i tinguérem el goig de veure els nostres companys diaques ordenats el passat 17 de novembre assistint l'altar.

La comunió està inscrita en el cor de Déu: tres Persones distintes en una eterna comunió d'amor

Una vegada finalitzada l'Eucaristia, disposàrem de temps lliure fins l'hora de dinar. El dinar el compartírem amb la comunitat de monjos de Montserrat. Tota una experiència de silenci, servei i ordre, on poguérem veure monjos professors nostres a la Facultat de Teologia servint les taules amb tota humilitat i senzillesa. Tota una lliçó de servei als germans.

A la tarda el Director espiritual del Seminari, Mn. Homar, ens dirigí una exhortació ressaltant punts esmentats pel P. Parellada en la xerrada del matí. Després d'un temps de silenci per a meditar, anàrem a la capella de Sant Jordi, que es troba darrera el cambril de la Mare de Déu, allà, en un ambient de pregària i recolliment, férem la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del bisbe Torres i Bages, i, tot seguit, veneràrem la imatge de la Mare de Déu, finalitzant d'aquesta manera la nostra trobada.

Antoni Fernàndez Garcia
3r de Teologia

El Sr. Rector dirigint-nos unes paraules



Tot el Seminari en plè a Montserrat



EL CARTELL DEL DIA DEL SEMINARI

SENYOR QUÈ VOLEU QUE FACI?

El cartell oficial del Dia del Seminari 2003

El cartell

És un muntatge de dues fotos reals de la trobada de joves amb el Papa en Toronto al juliol 2002.

En primer plànol un jove pelegrí

a) Un estudiant universitari, com són un bon nombre dels quals es plantegen la vocació i accedeixen actualment als seminaris.

b) Sense altra cosa que l'estrictament imprescindible: ni tan sols motxilla en aquest moment; això sí, botes per a caminar i la creu al pit. Una polsera de corda, com tants joves d'avui, perquè els cridats són joves d'avui. Per seient, l'herba del parc Downsview de Toronto. Hi ha textos de l'evangeli que s'evoquen fàcilment: «no porteu bossa ni sarró...» (Lc 10, 4); «els va manar asseure's sobre l'herba» (Mt 14, 19).

c) Cansat, però recollit i interioritzant, (veure ulls tancats, mans recollides) escoltant en aquest moment la paraula de Déu o la veu del Papa. O algun dels testimonis de compromís cristià. Pot estar dient: «¿Senyor, què vols que faci?. De fet no són poques les vocacions que sorgeixen d'aquestes trobades amb el Papa

El fons és la multitud de joves entorn de l'entarimat del Papa:

a) La vocació personal (primer plànol del jove), es planteja i es decideix en context eclesial. Déu es vol servir de mediacions humanes i eclesials: l'ambient creat entorn d'una peregrinació, la preparació prèvia, el grup de reflexió, el suport i la continuïtat posterior, el compromís assumit en la parròquia, en l'acció social a favor dels altres, l'acompanyament d'un sacerdot, els sagraments, la paraula del Papa o la d'un amic, el recolzament de la família cristiana, el saber que no estàs sol, sinó que molts pensen com tu, encara que d'altres no t'entenguin...

b) L'entarimat del Papa té com rerafons una creu groga que s'aixeca, abraçant una estructura que volia representar els gratacels de les grans ciutats (concretament de Toronto).

> *Els joves estan cridats a anunciar Jesucrist en la cultura i societat moderna*

Aquí es pot veure la missió: estem cridats a anunciar Jesucrist en la cultura i societat moderna, en aquest nou mil·lenni recentment inaugurat, en un món conflictiu, violent i injust, però cridat a convertir-se en Regne de Déu per l'eficàcia de la creu i resurrecció de Jesucrist. Aquest Evangeli ha de ser testimoniat per tots els joves que han de ser «sal de la terra i llum del món», cadascú amb la seva vocació. En la pantalla un jove donant el seu testimoni. La vocació sacerdotal impulsa les altres vocacions cristianes.

c) La multitud colorista de joves de totes les nacions, amb diverses banderes, símbol de l'Església en la seva «catolicitat» i del món al que està destinat l'Evangeli.

Conferència Episcopal Espanyola
Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats

LA VOCACIÓ

Parlar en general de la vocació és tan ample, que cal situar primer el terme, el concepte, què és el que volem dir. Una de les primeres coses és que, quan parlem de vocació, tenim tendència a pensar només en la vocació sacerdotal o la vida consagrada. Per això caldria recordar que la vocació cristiana, la nostra primera vocació per a tots els batejats, és viure l'amistat amb Déu. I ho expressen els documents conciliars del Vaticà II quan ens recorden la vocació de l'home a viure la comunió amb Déu, considerant que la vocació darrera de l'home és Déu mateix (GS 19.22).

Crida a deixar-ho tot per a tenir-ho tot, que és viure amb Ell i col.laborar en la seva missió

Déu per Jesucrist ens crida a tots els homes i dones a la santedat, a deixar-nos moure per l'Esperit Sant per viure radicalment en els valors evangèlics, trobant així la felicitat de saber que la nostra existència té sentit, que Déu ens estima i que la nostra vocació fonamental i primera és estimar i passar per aquest món fent el bé i alliberant els oprimits de tota mena de mal i opressió.

Però aquesta crida de Déu té unes característiques concretes per a cada persona i aquí es planteja la necessitat del discerniment i de l'acompanyament espiritual a l'hora de descobrir què vol Déu de mi, quin és el camí que Jesucrist em proposa. Per això dintre de la vocació cristiana en general, cal trobar la nostra vocació específica.

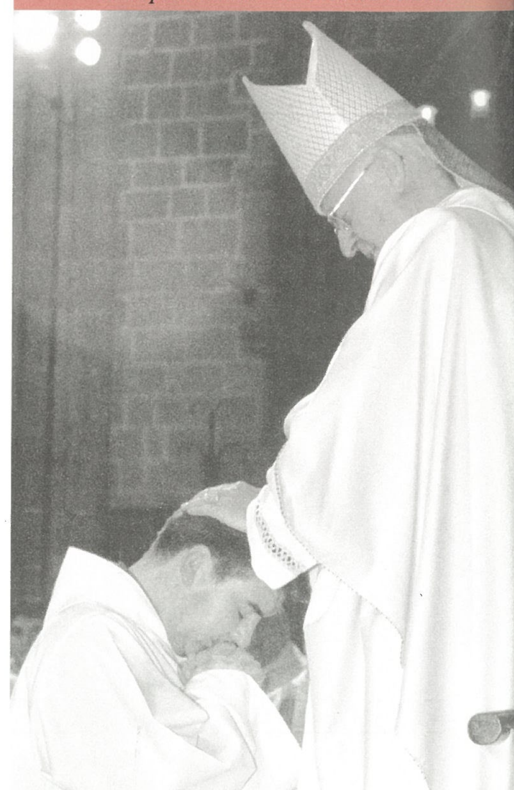
La vocació, la crida de tot batejat és ser sal i llum enmig de la nostra societat, tenint una presència clara i diferenciada que permeti que Jesucrist sigui conegut i estimat, testimoniant amb el nostre estil de vida, que nosaltres no professem una teoria, sinó una manera de viure, que ens fa feliços i que per això ho volem comunicar als demés, perquè comparteixin la nostra felicitat.

I és aquest Jesucrist el que crida a uns homes a estar amb Ell i enviar-los a predicar el Regne de Déu. Crida a deixar-ho tot (despreniment espiritual i material) per a tenir-ho tot, que és viure amb Ell i col.laborar en la seva pròpia missió, la que Ell ha rebut del Pare. Vivint l'amor sense límits, l'entrega generosa i de la fe que mou muntanyes, com a testimonis de que és possible viure amb alegria l'entrega a Déu i als germans, segons els valors de l'Evangeli.

Quan un jove sent aquesta crida del Senyor, la vocació sacerdotal, l'Església ajuda a discernir-la a través dels anys de formació en el Seminari, temps privilegiat per a desenvolupar i madurar les dimensions humanes, espiritual, intel.lectual, comunitària i pastoral del candidat al sacerdoci.

Mn. Francesc Prieto, pvre.
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona, i
Delegat Episcopal de Pastoral Vocacional

L'esperat dia de l'ordenació



ITINERARI VOCACIONAL

Explicar quin ha estat el meu itinerari vocacional no resulta gens fàcil perquè hi ha molts factors que segurament hi han intervingut, alguns que em resulten evidents i d'altres que potser jo mateix desconec; en qualsevol cas cal posar com a primer de tot la crida de Déu. Dels altres podria explicar que quan tenia 17 anys vaig assistir a uns Cursets de Cristiandat i que aquest fet m'ha marcat tota la vida perquè va suposar el descobriment de Crist, bé, més que descobriment caldria dir veure'l amb uns altres ulls: com aquell que m'estimava i s'havia entregat per mi, bé, per tots però també per mi. Assistir als Cursets també va comportar el incorporar-me a una comunitat cristiana i el compromís evangelitzador. Vaig estudiar la carrera de medicina i durant uns quants anys vaig treballar com a metge.


Com a missioner a l'Argentina


En Lluís i el grup d'escolans que porta actualment

Ja fa uns quants anys que aquesta comunitat realitza missions a l'estiu a l'Argentina, jo vaig ser convidat a participar-hi com a metge a les primeres i em vaig preparar amb il·lusió pensant que podria reviure un vell somni de la meva joventut: fer de metge en el tercer món. L'experiència de l'Argentina em va servir per adonar-me que per a realitzar aquesta tasca cal ser un metge molt especial amb unes qualitats i una preparació multidisciplinar que et permeti tant aviat operar una hèrnia estrangulada, atendre un part i acabar fent una cesària si s'escau, reduir i immobilitzar fractures, atendre tant a un nadó, com un jove, un adult o un ancià, etc. Total que vaig veure clar que no servia per a això, però l'experiència m'havia despertat una inquietud, i vaig començar a buscar quelcom diferent del que feia, i aleshores em vaig plantejar la vocació religiosa i també la sacerdotal. Al seminari es realitzaven unes trobades de discerniment vocacional i vaig assistir-hi, una cosa va portar a l'altra i al curs següent deixava la medicina per entrar al seminari; i d'això ja en fa més de quatre anys.

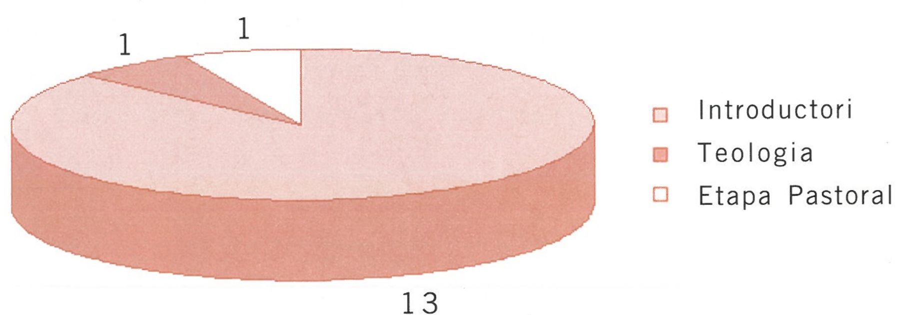
En aquests anys m'he adonat que algunes idees sobre el ministeri ordenat no les tenia ben enteses i he tingut que «canviar una mica el xip». D'altra banda, l'experiència del seminari i de les parròquies el cap de setmana, concretament a Sant Vicenç màrtir de Sant Vicenç dels Horts i ara, des de fa pocs mesos, a Santa Maria de la Geltrú a Vilanova i la Geltrú m'estan ajudant en el procés vocacional encara que també em creen interrogants: com fer bé la feina que pertoca al prevere: ajudar a la comunitat cristiana a avançar en el camí de la fe, de la esperança i de la caritat tot fent un el mateix camí, i alhora apropar cap a Déu als que no el coneixen o el rebutgen. De vegades em pregunto: i això com ho puc fer? Penso però que cal posar la confiança en Déu En qualsevol cas es tractaria de, aprofitant al màxim tota la formació intel·lectual, teològica, moral, espiritual i humana que estic rebent en el Seminari i a la Facultat de Teologia, estar completament obert a Déu perquè pugui fer la seva obra. Pregueu per mi perquè si Déu vol això pugui ser una realitat.

> *Cal posar la confiança no tant en un mateix ni en els mètodes, sinó més en Déu, ja que és Ell qui toca els cors*

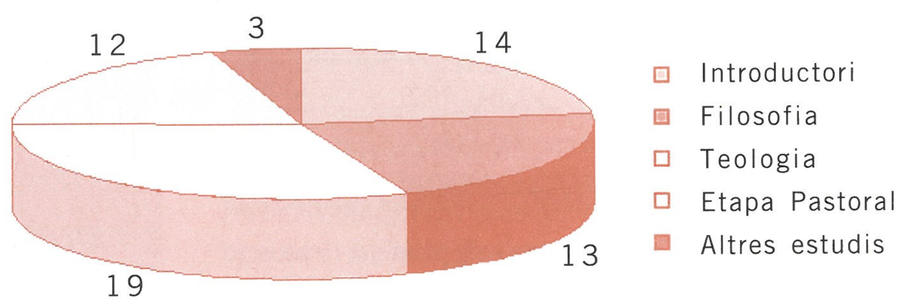
Lluís Ramis
5è de Teologia

15

NOUS INGRESSOS



DISTRIBUCIÓ PER CURSOS



61

15 de març a les 17h.

PORTES OBERTES

VETLLA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

a les 20h.

CONFIANÇA, GENEROSITAT I DECISIÓ

Al llarg de tots els anys que qualsevol de nosaltres passa al Seminari, són moltes les ocasions en què se'ns demana un testimoni, una paraula sincera sobre la nostra vocació: "Com saps que Déu et crida?"; "Estàs segur de l'opció tan radical que has pres?"

I les preguntes ja condicionen una mica la resposta i tendim a caure inconscientment en alguns paranys. A vegades volem justificar la raonabilitat de la nostra decisió en "clau matemàtica"; volem "demostrar" la nostra vocació donant arguments lògics i de pes que facin veure a l'altre que no som uns boigs o uns inconscients. D'altres vegades passa que som nosaltres mateixos qui necessitem sentir-nos racionalment segurs de la nostra vocació i responem amb eloqüents lliçons de teologia sacerdotal al qui només ens ha preguntat sobre el sentit, l'esperança, l'alegria de la nostra vida. Potser no ho hem entès: si Déu ens ha cridat, ja no som nosaltres els protagonistes de la nostra història; és Ell l'únic centre de la nostra vida.

Per tant, donar raó de la pròpia vocació no pot ser res més que intentar comunicar amb la pròpia vida de cada dia una profunda i viva experiència de fe. La vocació no és un record llunyà del passat, sinó que és un regal ple de sorpreses, regal que cada matí hem de tornar a desembolicar amb il·lusió renovada d'infant. Sí; és un regal de vida plena, la vida mateixa de Jesús que ens comunica pel seu Esperit, que ens renova, que ens fa com Ell: confiats en el Pare i entregats als germans, esdevenint així els seus missatgers, els seus ministres.

> *Comunicar amb la pròpia vida de cada dia una profunda i viva experiència de fe*

Per a mi, no hi ha un altre "avui" de la vocació que aquest: viure per la força de l'Esperit la mateixa vida de Jesús, fer del seu cor el nostre; fer realitat en nosaltres els valors del Regne: la confiança en Déu, el servei generós, l'entrega fidel, el perdó gratuït, l'amor a l'enemic, la lluita contra el mal, la senzillesa de cor... Tot això des d'una vida lliurada del tot a l'Església i a la humanitat sencera, com a ministres ordenats al servei de la Paraula, de la Litúrgia i de la Caritat.

Aquests són avui els meus sentiments sincers, si bé la vocació és molt més que un sentiment: és el sentit de tota la nostra història, que arrela amb fermesa en el passat de cadascú i es llença amb força cap al futur. Recordo amb alegria, agraïment i tendresa de cor com quan tenia tretze anys (ara en tinc vint-i-dos) estava passant un moment de dificultat i Déu em tocà el cor i m'omplí d'una alegria extraordinària; vaig sentir-lo molt a prop; em va captivar... des de llavors vaig voler viure la meva vida com una aposta total per seguir Jesús en la seva confiança en el Pare i l'entrega als homes.

El futur el veig amb un gran sentiment de responsabilitat i una profunda il·lusió. Responsabilitat davant els nous desafiaments de la nostra societat secularitzada i secularitzant, societat que no vol saber res de Déu. Cal més que mai una paraula nova dirigida al cor de l'home, una paraula que sedueixi, una paraula carregada de la frescor, de la novetat i de la força de l'Evangeli de Jesús. Només una paraula així podrà provocar una resposta tan positiva com la resposta que provocava la vida, les paraules, l'actuació del mateix Jesús. L'Evangeli de Marc ens mostra la reacció de la gent davant Jesús: "La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei".

En Simó amb un grup de joves de la parròquia



Responsabilitat, però també il·lusió, perquè estic plenament convençut que res no em pot fer tan feliç com seguir Jesús, acceptar la seva proposta, que és viure la seva mateixa vida que ell ens dóna per la força de l'Esperit i que fa possible en cadascú de nosaltres la confiança en Déu, l'entrega total de la pròpia vida en benefici dels altres, el servei generós, el perdó sense límits, la senzillesa, la humilitat... Val la pena tot això; només així es pot viure en plenitud i felicitat: seguint Jesús i gastant vida anunciant als germans que Ell és la vida, la pau, l'alegria, l'esperança, que Ell ho és tot.

Simón P. Osorio López
4t. de Teologia

SEMINARI MENOR I FAMÍLIA

La reunió anual de rectors i formadors dels Seminaris Menors, organitzada per la "Comisión Episcopal de Seminarios" de la Conferència Episcopal Espanyola, ha tractat l'1 i el 2 de febrer el tema que encapçala aquestes lletres. En el "Pla de Formació per als Seminaris Menors" llegim: "La família de l'alumne del Seminari Menor desenvolupa una funció molt

Cal ajudar als pares per a que entenguin les "llavors de vocació" del seu fill

important en l'ajuda que li ofereix per a que sigui fidel a la llavor de la seva vocació, principalment durant el temps de vacances. Per això el Centre ha d'assegurar una bona relació amb totes les famílies dels seus alumnes, per a que aquestes els hi ajudin eficaçment en el conreu de la seva vida espiritual, en la responsabilitat respecte els seus estudis, en les seves amistats i diversions, i en les motivacions per a la resposta humana, cristiana i vocacional que han d'anar donant progressivament durant el curs acadèmic i les vacances" (núm. 111).

Us oferim a continuació un resum de la comunicació que el Seminari Menor de Barcelona hi va presentar:Al nostre Seminari tenim contactes molt sovintejats amb les famílies. Quan un noi és presentat per un Mossèn al Seminari, ens reunim amb els pares diverses vegades. Ho fem al mateix Seminari per a que coneguin la casa i, si és possible, el clima que s'hi viu. Els expliquem què és el Seminari Menor, la normativa, els objectius, la finalitat.

Abans però hem dialogat amb el noi, en particular, per veure què el mou a venir al nostre Seminari.

En la trobada amb els pares es constata la sorpresa que els causa la decisió del fill, disposat a deixar la casa, l´escola, els amics...

Cal ajudar als pares per a que entenguin les "llavors de vocació" del seu fill. Quan es detecta que no hi ha tals "llavors", amb les primeres entrevistes s´acaba tot.

Durant el curs ens reunim amb els pares amb trobades que en podem dir ocasionals i que són freqüents. També quan el Col.legi els convoca per comentar el seu fer acadèmic, ens trobem amb cada família per analitzar la situació del noi, el seu rendiment i la seva actitud.

Algunes vegades els pares ens conviden a visitar-los a casa seva; és una ocasió per parlar distesament del seu fill i del seu procés.

Hi ha circumstàncies que per diverses causes demanen una trobada amb certa urgència i, llavors, els convoquem d´una manera especial.

Fins aquí hem parlat d'encontres ocasionals i en particular. N'hi ha d´altres que podríem anomenar "institucionals i col.lectius".

En començar el curs es fa una reunió amb tots els seminaristes i els seus pares. Primer per separat, després junts. Expliquem el projecte educatiu que desenvoluparem al llarg del curs. Acaba amb una pregària també conjunta.

Una reunió cordial, però no menys important, és la festa de Nadal: celebració de l'Eucaristia, una vetllada entranyable preparada pels seminaristes, la cantada de nadales i la benedicció del pessebre crea un clima molt íntim. Després, a l'aperitiu, hi ha ocasió per departir amb totes i cadascuna de les famílies.

Els esdeveniments diocesans, és a dir, Jornada Diocesana, Missa Crismal, etc. són ocasions propícies per trobar-nos amb els pares i mantenir el contacte que, si convé, aprofundirem en una reunió en particular.

A la "Trobada d'Escolans" i a les "Jornades Vocacionals" de l´estiu ens visiten moltes de les famílies dels seminaristes i és un bon moment per comentar les diverses facetes dels fills que despleguen la seva imaginació i la seva creativitat en organitzar les activitats en les que participen els nois vinguts de parròquies i col.legis.

En definitiva, no són pocs els contactes que tenim amb els pares. Cal dir que sempre ens han fet confiança i han tingut consideració envers els formadors. Si hi ha hagut algun cas que el tarannà i el procés de l'alumne feia veure que el Seminari no era el seu lloc, també en aquestes circumstàncies hem trobat col.laboració i amb diàleg tot s'ha pogut realitzar en pau i amistat.

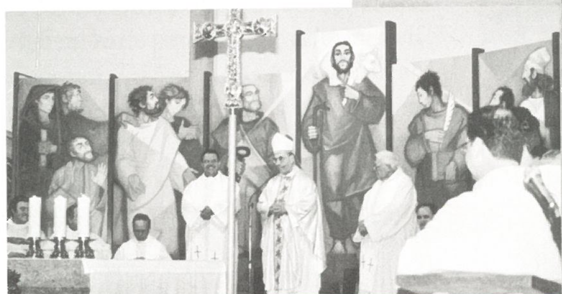
Els seminaristes van representar Els pastorets per les famílies



Resumint, i amb poques paraules, direm que ens hem basat en aquests punts: claredat, sinceritat, confiança i rectitud, cosa que hem intentat practicar els formadors i que ensems els hem rebut en la resposta de les famílies com una justa compensació.

Seminari Menor
Mare de Déu de Montalegre

Els tres candidats: Xavier Farrés, Xavi Blanco i Lluís Ramis



El bisbe va bromejar amb els admesos



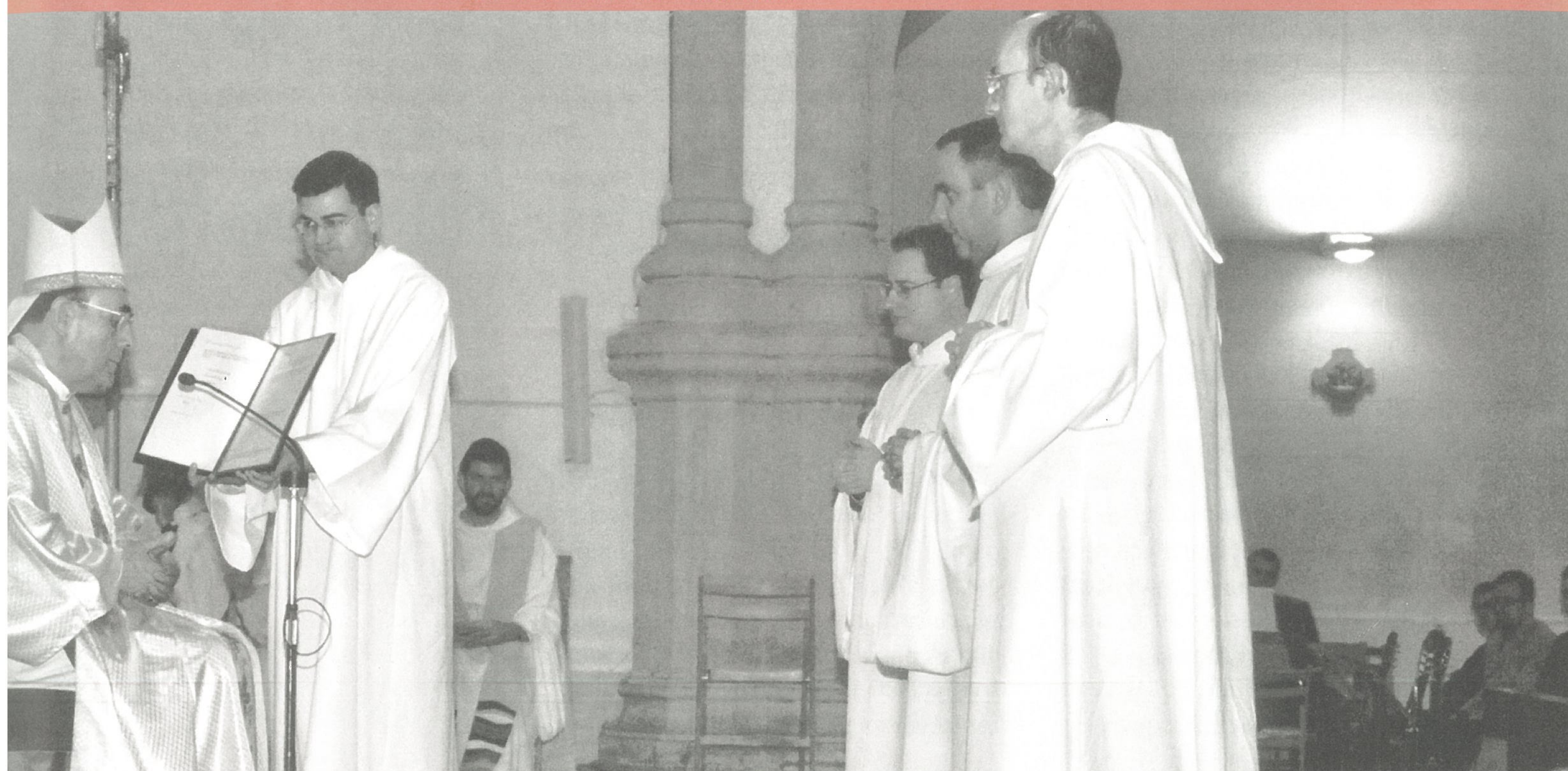
El dia 11 de febrer, dia de la Mare de Déu de Lourdes, el bisbe Pere Tena em va admetre com a candidat als ordes sagrats juntament amb dos companys més del meu curs: en Lluís Ramis i en Xavier Blanco.

Amb aquest pas, el darrer ja després d'haver sigut instituïts lectors i acòlits, l'Església –com vaig dir en acabar l'Eucaristia- ens ha obert les portes a una il·lusió, a un somni: arribar a ser, si Déu vol, preveres al servei de la nostra Església de Barcelona.

És bo en aquest moment del nostre procés fer una parada. Mirar enrera i mirar endavant.

Mirar enrera, i veure tota la nostra història, com el Senyor de tantes maneres i per mitjà de tantes perso-

En el moment de l'admissió



A LES PORTES D'UN SOMNI

nes, ha anat guiant la nostra vida, com ens ha acompanyat, sovint d'amagat, sense adonar-nos, sense fer soroll, com diu el salm 90: guardant-nos en els camins, vigilant que les nostres peus no ensopeguessin amb cap pedra, hem estat portats al palmell de la seva mà.

Per cada un de nosaltres tres, mirar aquest passat, agrair els qui ens han acompanyat, començant pel pares, contemplar els records guardats al nostre cor, això cada un s'ho sap, serà motiu de la nostra pregària ara, i tota la vida.

Però cal no aturar-se massa, cal alhora mirar decididament endavant, amb tota la confiança posada en el Senyor de la Glòria que ens crida a la missió, a la tasca encisadora de treballar pel seu Regne. Cal seguir somiant! somiar un cel nou i una terra nova. Somiar i esperar en la fita, però treballant per arribar-hi. Seguir endavant amb l'exemple i l'estímul de tants que ens van per davant en el nostre camí i que son motiu d'estímul i exemple.

He començat aquest escrit citant unes paraules de les que vaig dir en acabar l'Eucaristia, deixeu-me que acabi de la mateixa manera, precisament com vaig acabar llavors: citant el mateix ritual de l'admissió en el moment que el bisbe en nom de l'Església acull el nostre propòsit de continuar endavant fins al presbiterat i ens encomana a Déu.

Tots vosaltres sou aquesta Església que s'alegra i rep, amb goig de mare, el propòsit de tres dels seus fills d'entregar-se al Senyor; contenta i convençuda, com nosaltres, de que em escollit la millor part; i la que ens confia, amorosament, a les mans de Déu, perquè Ell mateix acabi allò que ha començat en nosaltres.

Francesc Xavier Farrés
5è de Teologia

Fa poc més de 60 anys que el Dr. Pere Tarrés i Claret, sacerdot exemplar de la nostra diòcesi de Barcelona, que té molt avançat el seu procés de Beatificació, va ser ordenat Prevere. Era el dia 30 de maig de 1942, diada que va coincidir amb el compliment dels seus 37 anys.

L'endemà, dia 31, diumenge, va celebrar l'Eucaristia a la Basílica de la Mercè; el dia 1 de juny ho va fer als peus de la Moreneta de Montserrat; el dia 2 a la Parròquia dels Àngels, i el dia 3 al nostre Seminari Conciliar de Barcelona. Aquestes dades les coneixem, perquè Tarrés les considerava importants i les escriu al seu diari.

La seva història al nostre Seminari comença el setembre del 1939. Va ser el primer any de Seminari de després de la guerra civil. Ell mateix ho explica en el seu diari: "He trencat definitivament amb el món. A les sis de la tarda, acompanyat per la meva bona mare i la bona Josefina a qui aprecio com una germana, he entrat al Seminari. Ha vingut també Mossèn Penina, de qui he rebut molt de consol. Ocupo la cel.la 43 de la Immaculada. No m' hi falta res. He vestit la sotana. M'ha fet una mica de vergonya i impressió. Sort que era vespre!"

Ben segur que aquestes paraules, ens podem fer reviure moltes coses tant als preveres com als seminaristes d'avui, encara que les circumstancies siguin diferents.

Amb tot, la seva entrada al Seminari s'havia preparat durant molt de temps. Quan va començar la guerra, el juliol de 1936, Tarrés es trobava a Montserrat d'exercicis, i en una llarga conversa amb un sacerdot, el dia mateix que arribà al monestir, digué que estava ben decidit a ser prevere.

Acabada la guerra, al cap d'un mes de ser al Seminari, escriu: "És tot un món nou per a mi. He tingut preocupacions. L'única cosa que em consola és pensar que no cerco més que Jesús. Aspiro a una pietat ben simple: estimar Jesús. Em sento estrany. Confio que tot això passarà. Fugiré de mi mateix. No vull tenir discussions amb mi. Estimaré Jesús i em posaré a la seva presència... Estic content. Trobo una caritat i una germanor inefable per part de tothom... M'he fet el propòsit de no parlar de cap cosa relacionada amb la meva anterior professió, si no és que els companys m'interroguin o la conversa s'ho porti directament... M'he fet el propòsit de guardar la vista, no batxillejant com els meus companys tenen la cel.la... em dóna consol veure la colla de joves seminaristes, animats tots d'idèntic fervor i esperit."

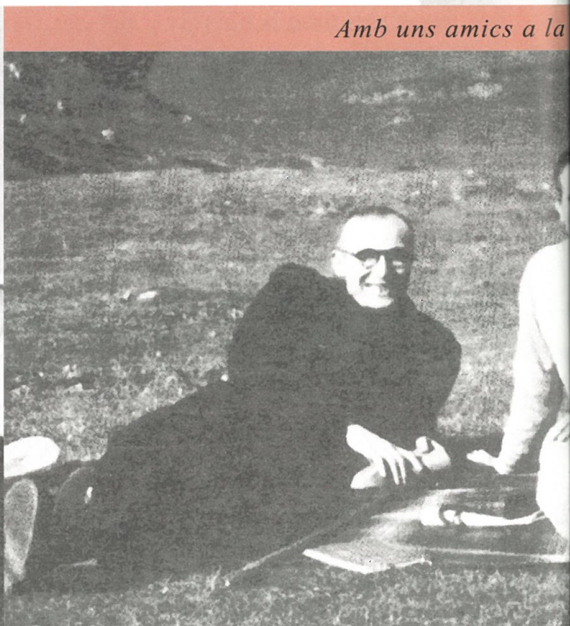
> *"Propòsits? Un, Senyor! Sacerdot sant! Costi el que costi"*


Mn. Tarrés en la processó de Corpus

EL DOCTOR PERE TARRÉS, AL NOSTRE SEMINARI


Retrat del Dr. Tarrés

Després parla amb goig que l'han fet objecte de les màximes deferències: "m'han nomenat d'una comissió per organitzar l'acte en commemoració dels màrtirs d'aquesta santa casa...".


Amb uns amics a la

Fruit dels actes realitzats en commemoració dels màrtirs del seminari, del temps de la guerra, en conservem una làpida a l'entrada de la capella del Seminari, i un llibret que porta per títol: "Un Seminario mártir". El Dr. Tarrés hi té dos articles: "Actuación

de los seminaristas durante la persecución" i un altre que diu "Ven i sigueme...".

El primer d'aquests dos articles, el comença amb aquestes paraules: "ha passat la turmenta, la ventada, la gebrada, la tragèdia, la tribulació, i a l'aurora somrient de la pau, per primera vegada trepitgem el nostre Seminari màrtir..." .

I tot seguit, d'una manera ben sentida, ens explica què va passar als primers dies de la guerra: "passats els primers dies de dispersió, els seminaristes van començar a posar-se en contacte entre ells; es passaven L'Eucaristia, donant-li noms ben diferents per por a ser descoberts"; com ho feien per confessar-se, i per poder participar algunes vegades a la Santa Missa. El seu gran ideal va ser "mantenir en el que fos possible la vida del Seminari". Havien establert llocs de trobada, cartes que es passaven, s'organitzaven trobades de recés, fulls d'oracions i recomanacions. I en els últims anys de la guerra, fins i tot se celebraren els actes de la Setmana Santa.

...ll de Núria *Fou conciliari de les noies de la FJC*



També es va organitzar la manera d'estudiar i anar fent les diferents assignatures. D'aquesta qüestió ens en parla el Dr. Tarrés en el seu diari de Guerra, i així en dies més tranquils o sentint xiular les bales, ell mateix que ja estava decidit a entrar al seminari, estudiava Llatí, Filosofia i Teologia i procurava portar una bona direcció espiritual.

El Dr. Pere Tarrés, al final de l'article comenta: "Tres anys que han sigut una vida sencera, una lliçó continuada. Cada Seminarista ha pogut apreciar plenament el tresor que porta en el fons de la seva ànima: ¡La vocació! Avui, després de calmada la tempesta, no puc deixar d'experimentar una esgarrifança de terror, seguida d'una sensació de consol inefable, al contemplar els murs del beneït Seminari, fidel guardià de la pedra preciosa de l'Evangeli i que cada seminarista porta en el seu cor ¿Per què la majoria d'ells, com els tres joves de la Profecia de Daniel, van passar entre les flames sense cremar-se?"

> *"Senyor, m'entrego, em dono, volco el meu cor en el vostre... Una cosa sí que la sé, Senyor: que jo no puc res i que amb Vós tot ho puc"*

En el seu segon article, acaba amb aquestes paraules: "El Seminari, llar santa dels futurs sacerdots, forja de màrtirs i d'herois, t'espera amb els braços oberts...» . «Si avui escolteu la seva veu, no enduriu els vostres cors".

En aquell temps, i al seminari, Tarrés tenia entre 10 i 15 anys més que els seus companys, i no cal dir el seu prestigi professional com a metge i anterior membre de la Federació de Joves Cristians de Catalunya; amb tot, no es feia estrany amb ningú.

20 de desembre de 1941, quan va rebre el Sotsdiaconat (i es feia el compromís de celibat), va escriure al seu diari íntim: «Avui... faig amb tot l'entusiasme del meu cor, amb tota la plenitud de la meva ment i amb la més absoluta llibertat de la meva ànima, Vot de castedat perpètua i perfecta. Renuncio a tot. La meva glòria, la Creu... Guardeu-me pur, perquè pugui servir-vos en el vostre Altar... Sóc vostre. He volcat el meu cor en l'Oceà amorós del Vostre. Senyor, transformeu-lo. Feu-me un sant Sotsdiaca, per demà ésser un sant sacerdot".

Aquestes paraules no eren pas l'eufòria d'un moment. Tarrés, ja el Nadal de 1927, a Monistrol de Calders havia fet ofrena del seu cos i es consagra al Senyor fent vot de virginitat. Mai no deixarà de lligar aquesta actitud a la seva vocació sacerdotal.

El dia abans de la seva ordenació diu: "Demà seré ordenat sacerdot. No sé pas si em dono prou compte de la transcendència d'aquest acte... És una planta tan delicada i sublim, el Sacerdoci, que crec que hauria d'ésser més delicadament conreada. Propòsits?. Un, Senyor!. Sacerdot sant! Costi el que costi. Veig que el sacerdoci és un ministeri celestial... Per això, Senyor, m'entrego, em dono, volco el meu cor en el vostre... Una cosa sí que la sé: Senyor: que jo no puc res i que amb Vós tot ho puc.

Senyor, accepteu-la, la pobreta ànima meva, amb tot el fervor dels seus desitjos d'entrega, d'immolació de víctima, d'obediència i de santificació. Demà, Senyor, seré tot vostre!. Jesús meu, Jesús meu, us estimo."

És aquest, un petit tast de la gran vivència espiritual del Pere Tarrés al seu pas pel nostre Seminari.

Mn. Josep Serra i Colomer
FORMADOR DEL SEMINARI CONCILIAR



EL PROCÉS DE CREACIÓ DE LA IMATGE DE SANT JOSEP I DE L'INFANT JESÚS

Aquesta imatge, que serà benïda pel Sr. Cardenal Arquebisbe el proper 19 de març, tindrà la seva ubicació al claustre del Sagrat Cor del Seminari. Aquestes són les paraules que el seu autor, l'escultor Francesc Carulla, ens ha tramès:

"Josep, penso que deuria ser un home jove i fort d'uns divuit o vint anys quan es desposà amb Maria. Era un treballador d'ofici fuster i que en el seu taller no es limitaria tant sols a construir elements propis de la fusteria, sinó que és probable que amb altres fusters es dediqués o col.laborés, per exemple, a la construcció d'embarcacions en les drassanes de l'important port de Tir a la Fenícia, relativament proper a Natzaret, a la Galilea.

La seva joventut i la fortalesa física deurien ser similars al tremp i fortalesa del seu esperit. Josep en aquella època de la seva vida ja hauria experimentat com Déu li demanà a través de l'Àngel missatger responsabilitats arriscades, misterioses i meravelloses, amb indicacions molt concretes, que ell complí i acceptà. Meravellós tenir a Maria i al fill excepcional que ella tindria, i arriscat fugir precipitadament a Egipte per tal de protegir a Jesús del malèvol i assassí dels innocents, el rei Herodes.

Amb aquestes reflexions evangèliques i amb la imaginació pròpia de l'artista, vaig començar a desenvolupar la idea creativa fins a trobar una concreció i començar a donar-li forma al traç dels primers croquis i dibuixos, seguidament vaig realitzar el modelatge i la composició de l'escultura a tamany natural que té la imatge de pedra, 2,20 m. d'alçada.

COMPOSICIÓ I SENTIT TEMÀTIC

Josep com a pare encisat té el rostre endolcit i lleugerament inclinat cap el nen, amb els braços forts i propis d'un treballador, acompanya amatent a Jesús tot donant-se les mans. Jesús un nen d'aproximadament sis anys inicia el gest de caminar tot i recolzar-se en Josep. El seu rostre ens mira encuriosit, com tots els nens fan, a nosaltres els fidels i espectadors. Porta a la mà un colom, com resguardant-lo i com a símbol de la Pau que ens vol inspirar.

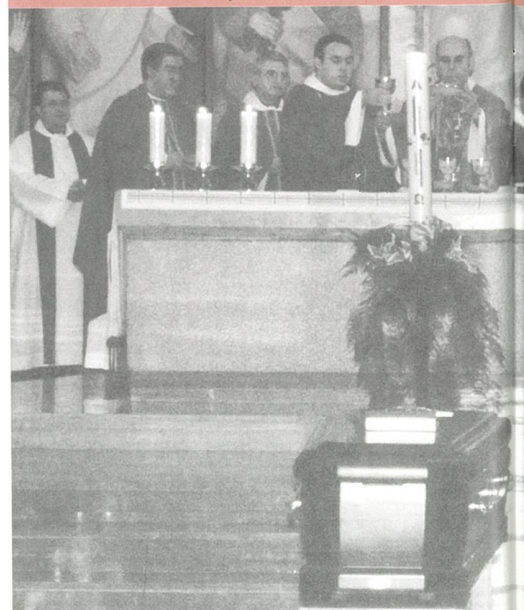
He volgut que aquestes imatges de la meva escultura suggereixin serenor

CONCLUSIÓ

La figuració de Sant Josep amb l'infant Jesús s'ha representat a través de l'art cristià infinitat de vegades i amb múltiples actituds i quadres temàtics, i per tant, sembla difícil el repte de fer-ne altre de nova i original. Per a mi el repte ha estat emotiu tant a nivell de creient com humà, inclús l'he sobredimensionat per davant del meu concepte estètic. He volgut que aquestes imatges de la meva escultura suggereixin serenor, siguin plenes de sentiments entranyables i aportin en la seva contemplació el sentit de pau.

Francesc Carulla i Serra
ESCULTOR

Molts foren els que volgueren d



MOSSÈN VENTOSA, MESTRE I TESTIMONI

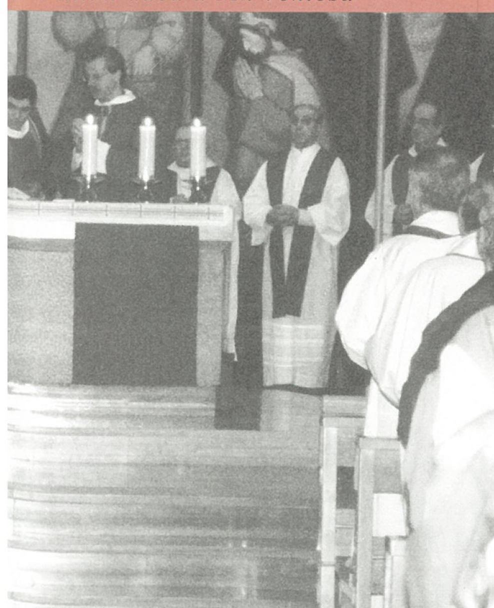
El papa Pau VIè, en l'exhortació apostòlica Evangelii nuntiandi, va escriure que *«l'home contemporani escolta més de grat els testimonis que els mestres o, si escolta els mestres, és perquè són testimonis»* (n. 41).

Aquest text m'ha vingut al pensament a l'hora d'escriure aquesta evocació de mossèn Joan A. Ventosa en ocasió de la seva mort (5-12-2002) perquè ha estat, aquests darrers cinquanta anys, un dels preveres de més influència del bisbat de Barcelona, tant pel mestratge que hi ha exercit com pel testimoni que hi ha donat.

Mn Ventosa fou un gran i estimat rector



ir l'últim adéu a Mn Ventosa



Ordenat de prevere a Roma (1945), ben aviat és professor de filosofia al seminari diocesà (1949; més tard n'és també rector: 1968-76); és professor a la Universitat civil, a Esade, a l'Institut Catòlic d'Estudis Socials, del qual és cofundador i primer director... També es considerat com un mestre en les diverses obres en que col·laborà o que dirigí, especialment Càritas Diocesana (1981-93), Vicaria episcopal de la ciutat, Assemblea Diocesana (1981), Unió sacerdotal... Molts que l'han tingut per mestre donen fe que el seu ensenyament tenia l'autoritat de la persona que viu allò que professa de paraula. Ho diuen principalment els seus antics alumnes del Seminari, referint-se sobretot a les lliçons de vida cristiana i sacerdotal que en reberen.

Es podrien escriure pàgines brillants sobre la seva actuació en tots aquests àmbits. I caldria fer-ho. Perquè es tracta d'un patrimoni que no podem malbaratar ni oblidar.

Però avui, davant la crisi de valors de la societat i dels interrogants que es plantegen a l'Església, bé podem dir, atenent l'advertiment de Pau VIè, que el que més interessa de l'heretatge que ens deixa mossèn Ventosa no és una simple crònica de fets, sinó la descoberta i la valoració de l'esperit que l'animava i que li conferia la qualitat de testimoni. Dit amb altres paraules: ens convé conèixer, divulgar i guardar gelosament els ideals de capellà que va viure i que volgué transmetre amb obres i amb paraules.

D'aquests ideals i del desig que en tenia, ell en parla en diversos escrits, sobretot a *Experiències i perspectives.* Autoedició de la Unió Sacerdotal de Barcelona 1977, p. 63-86);

Preveres avui i aquí. Unió Sacerdotal, 1995 (p. 7-34).

Miscel·lània Manuel Bonet i Muixí. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2001 (p. 287-321). Fins ens revela com i on es van consolidar: *«Els tres cursos que vaig estar a Roma (1946-48) no van ser només un temps fort d'estudi, sinó també d'intensa pregària i de seriosa reflexió, com una gràcia especial que ha estat punt de referència en tota la meva vida. Va ser una època que em va marcar profundament (...) Sovint vaig comunicar i defensar els*

Ens convé conèixer, divulgar i guardar gelosament els ideals de capellà que va viure

meus ideals de vida més evangèlica, comunitària, austera, i la meva convicció de la necessitat de lluitar contra l'individualisme i la soledat del capellà i també contra la temptació de fer carrera i de situar-se en el món eclesiàstic que acabava de descobrir» (Experiències... p. 63).

Aquests textos de l'any 1997 ens permeten conèixer tant l'esperit de mossèn Ventosa com alguns dels factors que el varen ajudar a forjar. Els que ens vàrem beneficiar del seu mestratge i de la seva amistat reconeixem una concordança de la seva vida amb les aspiracions que manifesten aquestes lletres.

El dia del seu enterrament vaig fer pública una confidència que m'havia fet dos anys enrere: l'oferiment que una alta jerarquia li féu de concedir-li una «distinció pontifícia». La va rebutjar, amb respecte, però amb energia. Vaig pensar que guardar la confidència com un secret no feia bé a ningú; revelar-la, en canvi, podia ser un estímul per a molts (seminaristes i capellans joves...) i un homenatge a mossèn Ventosa, *mestre i testimoni*

Mn Joan Batlles i Alerm
Prevere

LA PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE PIERA

El tren continua el seu viatge i surt de l'estació de Martorell. A partir d'aquí el paisatge varia totalment. Els grans edificis deixen lloc als camps, les vinyes.... Però ara no veig res de tot això, és divendres, ja ha caigut la nit i estic a punt d'arribar a Piera.

El primer que faig és passar-me per la rectoria nova a veure si trobo a Mn. Ramon, el vicari. Està ocupat, ha de rebre una parella que es vol casar. Torno a agafar el mateix carrer i arribo a la rectoria vella on em trobo amb Mn. Francesc, el nostre rector. Comentem la setmana i les notícies que vegem per la televisió mentre sopem.

Arriba el matí del dissabte, avui tenim reunió per preparar les activitats de la Caravana, nom que reben el conjunt de les activitats per a joves i dels joves de l'Arxiprestat. Viatgem a Capellades. Aquesta vegada la reunió és aquí. Poc a poc van arribant els joves que formen part de les diferents comissions. No falta el bon humor, les bromes i l'hospitalitat en forma de sucs, galetes, croissants... Es comenta com està anant la difusió del cd que els joves hem gravat amb la nadalenca història d'un tal Mr. Scrooge, als estudis de Ràdio Piera. Es repassa com va la preparació de les altres activitats previstes: una ruta nocturna, una jornada esportiva, una activitat per a nens, sopar de la fam, el sopar pasqual, activitat per a la nit de Dijous Sant, el cap de setmana de convivència per a celebrar la Pasqua... de retorn a Piera anem a dinar a La Cantina, el menjador gran de la Parròquia, tan gran que en té cambrers i cambreres. Tot seguit, literalment, ens reunim, a dos quarts de quatre, els que formem el grup de Confirmació, en concret els que aquest any és el segon que fan camí plegats. L'Eulàlia és la primera de les catequistes en arribar, també arriben la Margarida i l'Òscar. Poc a poc van arribant els nois i noies del grup. Una estona abans he encès calefacció, perquè aquí a Piera fan sempre entre tres i cinc graus menys que a Barcelona. En acabar el grup quedem els catequistes comentant la jugada i una mica més tard arriben la Pili i l'Helena. Hem quedat per preparar la Missa d'infants de demà. Mirem de quina manera podem fer més entenedor l'Evangeli als nens que estan fent la catequesi per a rebre la Primera Comunió. De pas, nosaltres també ens tornem una mica nens i deixem que l'Evangeli ens parli. Estem aca-

Mirem de quina manera podem fer més entenedor l'Evangeli als nens que estan fent la catequesi per a rebre la Primera Comunió

Les colònies d'estiu de la parròquia



bant la reunió, Mn. Ramon em passa a recollir per a què anem als estudis de Piera Televisió a veure com graven un programa. Arribem a la rectoria i mentre comentem com ha anat el dia, buidem una mica el frigorífic. Cal carregar el dipòsit i restar unes hores en posició horitzontal per preparar-nos pel nou dia.

La processó de Divendres Sant amb la imatge del Sant Crist de Piera

Som diumenge al matí. Un cop llevat, arreglat, resat, i esmorzat, agafo la meva bossa i tots dos ens dirigim cap a l'Església. Passem per l'Ajuntament i continuem baixant pels carrers on es fa cada any el Pessebre Vivent (el dia de Nadal a la tarda, una meravella). Arribem a l'Església, la bossa es queda a la sagristia i jo vaig a resar una mica davant la imatge del Sant Crist. Tot seguit passo a la casa annexa on viu la comunitat de religioses de Verbum Dei. En una de les sales és on treballem l'Evangeli del dia amb els nens. Allà em retrobo amb la Pili i l'Helena i també amb l'Eva, l'altre membre de l'equip. Van arribant els nens, i ens anem reunint a la sala.

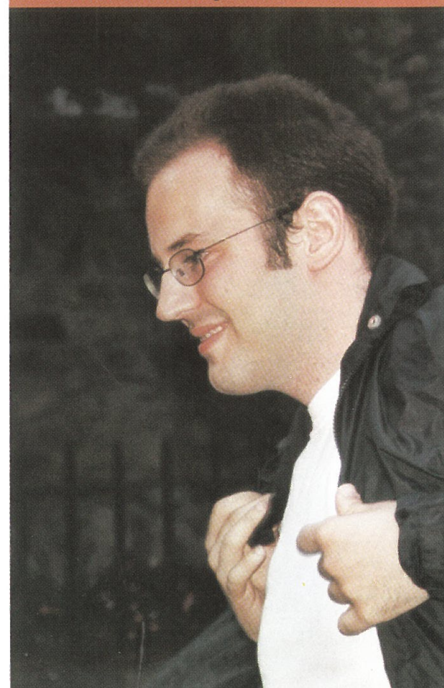
Un cop hem explicat l'Evangeli i l'hem comentat amb els nens fem alguna activitat que en tingui relació, Mn. Francesc, el nostre diaca, ens ve a buscar i entrem a l'Església per continuar la celebració de l'Eucaristia amb la resta de la comunitat. Després que el diaca ens ha convidat a tots a marxar en la pau de Crist i a comunicar-la

De pas, nosaltres també ens tornem una mica nens i deixem que l'Evangeli ens parli

arreu, torno a la sagristia on la meva bossa, que és molt obedient, m'espera en el mateix lloc on l'havia deixada. La Pili em porta amb cotxe a l'estació. Tornant sí que puc contemplar extasiat la bellesa de les muntanyes de Montserrat, els camps i les vinyes. Tot seguit vindran de nou les fàbriques, el ciment i la gran cuitat; plaça Espanya, Sants i el tren de les 14:26 que em porta cap a Mollet, on m'espera la família per compartir amb ells el que queda de diumenge.

Jordi Redondo Dorado
5è de Teologia

En Jordi en plena excursió



PREGÀRIA
PER LES VOCACIONS

Us preguem, Senyor,
per la intercessió de Maria,
que susciteu entre nosaltres
nens i joves oberts a la vostra voluntat
i disposats a seguir
la vocació sacerdotal.
Doneu a la vostra Església preveres,
que ens descobreixin el rostre de Jesucrist
i, per l'acció de l'Esperit Sant,
ens introdueixin en el seu Misteri
d'Amor i de Salvació,
per a la vida del món.
Per Crist, Senyor nostre.
Amén.

